

Arrest

nr. 196 305 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Velodroomstraat 1/B01
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2014 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 mei 2014 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 oktober 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ontvankelijk.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoekster ongegrond. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad verwierp het beroep bij arrest van 2 februari 2017 met nummer 181 710.

Op 19 december 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Verzoekster diende ook tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Bij arrest van 1 september 2015 met nummer 151 554 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming.

Op 14 januari 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 november 2015 diende verzoekster een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 oktober 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 november 2015 verklaarde de gemachtigde de derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad. De Raad verwierp het beroep bij arrest van 2 februari 2017 met nummer 181 711.

Op 29 januari 2016 weigerde het CGVS het tweede verzoek tot internationale bescherming in overweging te nemen.

Op 9 februari 2016 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 augustus 2016 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2017 verklaarde de gemachtigde de vierde aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 21 februari 2017 diende verzoekster tenslotte een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 mei 2017 verklaarde de gemachtigde de vijfde aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

M., M. R.R.Nr: [...]

Geboren te Kizha op [...]/1960

Nationaliteit : Oekraïne

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03/09/2014 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21/02/2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 27/04/2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift en bijlagen bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27/04/2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Dezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: M., M.

geboortedatum: [...]1960

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 09/02/2016 en betekend op 12/02/2016."*

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Haar eerste middel zet zij als volgt uiteen:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het gaat om eerder aangehaalde medische elementen waarop uitgebreid werd ingegaan in een vorige beslissing, wat evenwel ten eerste betwist wordt door verzoekster en wordt tegengesproken door de voorgelegde medische attesten.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waarbij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd door verwijzing naar een eerdere beslissing.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn op basis van de nieuw voorgelegde stukken van een ziekte die voldoet aan de voorwaarden van art. 9 TER VW.

Tevens wordt ten onrechte geen uitspraak gedaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Een verwijzing naar een in het verleden genomen beslissing dienaangaande kan niet volstaan gezien de bijkomend voorgelegde stukken;

Uit deze stukken blijkt ten genoegte van recht dat er sprake is van steeds erger wordende problemen, waarbij niet zomaar kan verwezen worden naar de vorige beslissing.

Thans is er sprake van een steeds erger wordende vorm van DIABETES TYPE 2, waaromtrent er tal van bijkomende stukken werden voorgelegd.

Deze zijn nooit onderzocht geworden, en er is zomaar al te gemakkelijk en gratuit vanuitgegaan dat de situatie dezelfde was als voorheen.

Verzoekster haar diabetes type 11 wordt steeds slechter en er is bovendien ook een erger wordende depressieve toestand.

Door verzoekster werden samen met het verzoek tot medische regularisatie een hele resem medische attesten voorgelegd, waaruit de actuele slechte medische toestand blijkt terwijl het anderzijds onmogelijk is om zich te laten behandelen in haar land van herkomst.

In het medisch advies en in de bestreden beslissing wordt hierover met geen enkel woord gerept, wel integendeel wordt voorgehouden alsof het gaat om eerder aan- gehaalde elementen, die reeds werden beoordeeld bij een eerdere beslissing, terwijl integendeel verzoekster integendeel tal van stukken voorliggen die wijzen op de slechtere toestand van verzoekster waarvoor in het Oekraïne van op heden geen afdoende behandeling voorhanden is.

Dat uiteraard in de eerdere beslissing geen rekening kon gehouden worden met het feit dat de toestand van verzoekster slechter zou worden, en ook niet met de medische attesten die het één en ander ook duidelijk aantonen.

Pat minstens op dit punt er dient vastgesteld te worden dat er sprake is van een gebrekkige motivering en een schending van de materiële motiverings- plicht.

Het is strijdig met art. 3 EVRM om verzoekster in deze omstandigheden te verplichten om naar haar land van herkomst terug te keren met een zekere onmogelijkheid tot passende behandeling, hetgeen neerkomt op een onmenselijke behandeling.

Dat er daarnaast ook de problematiek is inzake de depressieve toestand waaromtrent ten onrechte wordt gesteld dat deze ook niet moet onderzocht worden aangezien deze "vaak" vanzelf overgaan, doch in casu is er de vaststelling dat deze nog steeds aan de orde is, en de vooropgestelde voorwaarden om de depressie te laten verdwijnen geenszins aanwezig zijn, met name voldoende lichaamsbeweging en voldoende sociale contacten.

Actueel heeft zij geen van beide, en deze worden haar ook geenszins gegarandeerd, er wordt haar integendeel medicatie voorgeschreven, die zij evenwel niet kan betalen met alle gevolgen vandien voor haar medische toestand op langere termijn.

Dat er nochtans geen enkele discussie kan zijn betreffende het feit dat verzoekster alleszins behandeling behoeft, behandeling die niet mogelijk is in het land van herkomst noch voor de DIABETES TYPE II noch voor de depressie aangezien de oor- zaak van de depressie nu juist daar gelegen is.

Dat verzoekster in het kader van de nieuwe aanvraagprocedure art. 9 TER VW ook tal van recente aanvullende stukken heeft voorgelegd waaruit de zeer slechte en verslechterende toestand blijkt.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adéquate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er niets veranderd is, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht aangezien er uit de stukken duidelijk blijkt dat de situatie verergerd is enerzijds en er geen mogelijke behandeling is in het land van herkomst anderzijds, en waarbij dit laatste blijkt uit de gebeurtenissen na de vorige beslissing art. 9 TER VW.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staan in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan tenzij dan het feit dat er in het verleden een ondertussen achterhaalde beslissing is genomen, wat alleszins niet kan doorgaan als voldoende verantwoording.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat verzoekster werkelijk de wanhoop nabij is gezien de uitzichtloosheid van haar situatie die steeds erger wordt en de weigering van DVZ om deze toestand die zij dagdagelijks ondergaat, te erkennen als voldoende grond om hier behandeld te worden en dit op basis van een gedateerd en al te oppervlakkig onderzoek waaruit zou moeten blijken dat verzoekster kan behandeld worden in haar land van herkomst minstens dat zij niet onmiddellijk zal sterven na haar terugkeer."

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat alles hetzelfde is als toen er een eerder advies werd verleend, doch waarbij in dit eerder advies geen rekening is gehouden met de naderhand voorgelegde stukken en de gebeurtenissen die zich nadien hebben voorgedaan o.m. in het land van herkomst die de inhoud van dit voorgaand advies totaal tegenspreken, waardoor dit achterhaald is, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373)).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is, waarbij het niet opgaat om te verwijzen naar een eerder advies dat ondertussen achterhaald is.

In casu is het duidelijk dat in het land van herkomst de voor verzoekster gepaste medische zorgverstrekking geenszins voorhanden is."

In een derde middel voert verzoekster tenslotte een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit zou kunnen leiden tot een zeer ernstige verergering van de toestand, en dit met irreversibele gevolgen.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een zeer ernstige verergering van de aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling en dit door de onmiddellijke en zeer ernstige verergering van de toestand.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit op basis van de laatste informaties, niet op basis van informaties van jaren geleden.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing dd. 27.09.2013+.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een zeer ernstige verergering, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien er nu juist geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat er dienaangaande geen enkele repliek is terug te vinden in de hier bestreden beslissing.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen afdoend onderzoek is gebeurd inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Dat een terugkeer van verzoekster nefaste gevolgen heeft voor haar medische toestand, aangezien zij door het gebrek aan gepaste behandeling, uiteindelijk daar onbehandeld aan haar lot zal worden overgelaten.

Gezien er door verwerende partij nooit enig afdoend en tot op heden actueel onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat deze nefast is voor de aanwezige pathologie, en de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster onomkeerbaar dreigen te zijn, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd en geschorst te worden."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niets aanvoert aangaande het potentieel tegenstrijdig karakter van een advies gebaseerd op zowel artikel 9ter, § 3, 5°, als op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Gezien het betoog ontwikkeld in de drie middelen gelijkaardig is, worden deze middelen gezamenlijk behandeld.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet, enerzijds vastgesteld dat betreffende de voorheen gekende medische aandoeningen de ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere medische regularisatieaanvraag en deze aanvraag om deze reden onontvankelijk is. Bijkomend wordt wat betreft de medische elementen die niet eerder werden aangehaald door verzoekster, verwezen naar het advies van de arts-adviseur die heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de tweede bestreden beslissing wordt verzoekster verder bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of visum. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden als zouden deze voorziene motiveringen “totaal kaduuk” zijn.

Verzoekster stelt dat de eerste bestreden beslissing wordt gedragen door een stereotiepe of standaardmotivering, waarbij louter wordt verwezen naar een eerdere beslissing. Zij stelt dat niet wordt verduidelijkt waarom niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat evenmin wordt gemotiveerd waarom geen onderzoek ten gronde werd gevoerd. Deze stelling van verzoekster kan niet worden bijgetreden. De Raad merkt allereerst op dat verzoekster wezenlijk uitgaat van een incorrecte lezing van het eerste deel van de eerste bestreden beslissing waar zij voorhoudt dat deze enkel is gesteund op de eerdere ongegrondheidsbeslissing van 21 oktober 2014. Er wordt weliswaar verwezen naar de eerdere aanvraag die heeft aanleiding gegeven tot deze ongegrondheidsbeslissing, doch er wordt tevens en op duidelijke wijze gemotiveerd dat de eigenlijke grond waarom wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag wat betreft de diabetes, hypercholesterolemie en reumatische artritis de vaststelling is dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 3 september 2014 en dat bijgevolg toepassing dient te worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. In deze situatie dient geen hernieuwd onderzoek van die gekende medische problematiek in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaats te vinden. Door wat betreft de eerder gekende medische problematiek te motiveren in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk aangegeven op welke grond volgens het bestuur een hernieuwde beoordeling over de grond van de zaak, of een eigen onderzoek in dit verband, zich niet opdringt. Wat betreft de nieuwe medische problematiek, zijnde de depressie heeft de arts-adviseur duidelijk gemotiveerd dat uit de psychiatrische verslagen van 12 oktober 2016 en 21 februari 2017 blijkt dat waar er eerst sprake was van een majeure depressie, deze geëvolueerd was naar een depressief syndroom dat volgens de arts-adviseur geen medische diagnostische term is, er geen nood blijkt aan hospitalisatie voor een psychische decompensatie of zelfmoordpoging en men kan besluiten dat de depressieve toestand van verzoekster gunstig is geëvolueerd naar een matige of milde vorm, die volgens haar maar enkele maanden zal duren. De arts-adviseur erkent dat verzoekster nog een medicijn neemt doch is van oordeel dat geneesmiddelen in de milde vorm nog weinig zin hebben en een goede dagindeling, lichaamsbeweging en voldoende sociale contacten het herstel ondersteunen. Gezien de taalbarrière acht de arts-adviseur in België ondersteunende gesprekken en sociale contacten bijna onmogelijk.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing die zich uitdrukkelijk steunt op het medisch advies van 27 april 2017 blijkt dus wel degelijk een individueel onderzoek van het dossier en zonder dat een louter stereotiepe motivering voorligt.

Verzoekster betoogt vervolgens dat niet werd geantwoord op de inhoud van de veelheid van nieuwe stukken die werden voorgelegd. In zoverre zij aldus doelt op de nieuw voorgelegde stukken betreffende haar gezondheidsproblematiek waaruit volgens haar een verslechtering van de gezondheidstoestand

blijkt, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een antwoord hierop kan worden gelezen. De gemachtigde heeft, bij monde van de arts-adviseur zo gemotiveerd dat volgens haar de ingeroepen gezondheidstoestand wat betreft de diabetes, hypercholesterolemie en reumatische artritis ongewijzigd is en de aangehaalde medische elementen reeds werden ingeroepen in de eerdere verblijfsaanvraag. Hiertoe wordt verwezen naar een standpunt in deze zin dat een arts-adviseur innam na een vergelijking van de verschillende medische stukken zoals deze voorlagen bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag met de medische stukken zoals deze voorlagen bij de eerdere aanvraag van 3 september 2014. Deze voorziene motivering laat verzoekster toe te begrijpen waarom toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en af te wegen of het nuttig is tegen deze beslissing in rechte op te komen. Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de voorziene motivering op dit punt niet afdoende zou zijn in het licht van het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster maakt daarnaast niet aannemelijk dat zij, naast de nieuw voorgelegde medische stukken, bij de thans voorliggende verblijfsaanvraag wezenlijk nog nieuwe stukken heeft voorgelegd die erop kunnen wijzen dat er op het vlak van de behandelmogelijkheden in het land van herkomst sprake is van een nieuw gegeven, zodat niet blijkt dat op dit punt een nadere motivering zich opdroeg. In haar verblijfsaanvraag zelf gaf zij ook op geen enkele wijze aan dat er gelet op een gewijzigde situatie in haar herkomstland sprake zou zijn van een nieuw gegeven, zodat andermaal niet blijkt dat op dit punt enige formele motivering zich opdroeg.

Wat betreft de elementen die niet eerder werden ingeroepen, zijnde de psychische problemen, kan verzoekster evenmin haar voormelde pleidooi aannemelijk maken. Het advies heeft wel degelijk geantwoord op de stukken die dienaangaande bij de aanvraag werden gevoegd en brengt duidelijkheid over de redenen waarom de arts-adviseur van oordeel is dat dit kennelijk geen aandoening vormt in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Nu de arts-adviseur van oordeel is dat geen medicamenteuze behandeling noodzakelijk is, en *infra* zal blijken dat dit oordeel redelijke steun vindt in de stukken van het dossier, diende zij ook niet verder te motiveren aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen vervolgens te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad benadrukt andermaal dat – waar verzoekster aangeeft dat de eerste bestreden beslissing, en de hierin gemaakte toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, steunt op de eerdere beslissing van 21 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 september 2014 ongegrond werd verklaard – het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing aangaande de gekende medische problematiek de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name deze van 3 september 2014.

Eveneens dient te worden benadrukt dat, opdat toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet om een verblijfsaanvraag om medische redenen onontvankelijk te verklaren, de vaststelling volstaat dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op dezelfde rechtsgrond, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient slechts te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen, worden aangebracht. *In casu* is dat dan ook wel gebeurd voor de psychische problematiek die eerder niet voorlag.

In zoverre verzoekster aldus voorhoudt dat telkens een zorgvuldige toetsing van de gezondheidstoestand aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden doorgevoerd, ook al gaat het om een medische problematiek waaromtrent geen nieuwe elementen voorliggen, gaat zij voorbij aan het gegeven dat bij toepassing van § 3, 5° van deze bepaling een dergelijk toetsing niet dient te worden doorgevoerd en wel omdat een dergelijke toetsing reeds werd of zal worden doorgevoerd in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag op grond van deze wetsbepaling waarbij dezelfde elementen voorliggen. Aldus blijkt evenmin dat verzoeksters betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet *in casu* dienstig is voor de uitkomst van het thans voorliggende beroep wat betreft de oude gekende medische problematiek, die reeds in de vier eerdere aanvragen ook voorlag. In de eerste bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of de ingeroepen diabetes, hypercholesterolemie en reumatische artritis al dan niet een ziektebeeld vormen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en bij gebreke van nieuwe elementen diende een dergelijk standpunt ook niet te worden ingenomen.

Centrale vraag die zich *in casu* stelt, is of de gemachtigde, die daarin het advies van de arts-adviseur volgt, op correcte gronden heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag, wat betreft de diabetes, hypercholesterolemie en reumatische artritis reeds werden ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 3 september 2014. Verzoekster stelt in dit verband dat een blijvende medische aandoening aan de orde is maar dat er een steeds erger wordende vorm van diabetes type 2 voorligt en dat uiteraard in de eerdere beslissing geen rekening kon worden gehouden met het feit dat die toestand slechter zou worden. Zij wijst vervolgens op stukken inzake de onmogelijkheid tot behandeling in Oekraïne, en dat dit zou blijken uit gebeurtenissen na de vorige beslissing gestoeld op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die de inhoud van het voorgaand advies totaal zouden tegenspreken. De beslissing zou steunen op een gedateerd en oppervlakkig onderzoek.

De Raad benadrukt allereerst dat het niet is omdat nieuwe stukken werden voorgelegd dat er ook sprake is van een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster stelt dat een blijvende medische aandoening aan de orde is, stelt de Raad vast dat dit gestelde op zich niet van aard is aan te tonen dat er in de thans voorliggende verblijfsaanvraag sprake was van nieuwe elementen in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 september 2014. Verzoekster stelt vervolgens op bijzondere algemene wijze dat er, gelet op de nieuwe stukken die werden aangebracht betreffende haar gezondheidsproblemen, sprake is van een verergerde gezondheidstoestand en komt herhaaldelijk op deze zogenaamde verergering terug. Dit wordt evenwel op geen enkele wijze geconcretiseerd. Verzoekster blijft volledig in gebreke dit standpunt concreet aan te tonen aan de hand van de vermeldingen in de medische stukken zoals deze werden aangebracht in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag. Met deze algemene en vage bewering weerlegt zij het motief in de eerste bestreden beslissing niet dat de diagnoses van suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis en hun respectievelijke behandelingen ongewijzigd zijn, standpunt van de arts-adviseur van 21 april 2017. De voorgelegde stukken evenals de ingeroepen ziekte-toestand werden aldus ook duidelijk in rekening gebracht, doch er werd geoordeeld dat dezelfde ziekte-toestand voorligt zoals deze voorlag in het kader van de verblijfsaanvraag van 3 september 2014. Nazicht van het administratief dossier kan de Raad niet overtuigen dat voormeld standpunt op

kennelijk onredelijke wijze zou tot stand gekomen zijn of manifest zou strijden met deze stukken. Het is juist verzoekster zelf die op gratuite wijze stelt dat de situatie verergerd zou zijn.

In zoverre verzoekster verder aangeeft nieuwe stukken inzake de behandelingsmogelijkheden (of het gebrek hieraan) in haar herkomstland te hebben voorgelegd, herhaalt de Raad dat niet blijkt dat zij, naast de nieuw voorgelegde medische stukken, nog nieuwe stukken in vergelijking met de eerdere verblijfsaanvraag heeft voorgelegd die erop wijzen dat er op het vlak van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst sprake kan zijn van een nieuw gegeven. Ook in haar verblijfsaanvraag gaf ze niet aan dat er gelet op een gewijzigde situatie in haar herkomstland sprake zou zijn van een nieuw gegeven.

In casu beriep verzoekster zich in haar eerdere verblijfsaanvraag van 3 september 2014 reeds op een voorgehouden onbeschikbaarheid en/of ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in haar land van herkomst. De situatie op het vlak van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de volgens de arts-adviseur noodzakelijke medische zorgen maakte vervolgens het voorwerp uit van een onderzoek door deze arts-adviseur. Verzoekster was ook in de mogelijkheid om, indien zij de mening was toegedaan dat hierbij alsnog essentiële gegevens over het hoofd waren gezien, onjuiste feitelijke gevolgtrekkingen werden gemaakt of hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld, dit gevoerde onderzoek in rechte aan te vechten voor de Raad middels het aanvechten van de beslissing van 21 oktober 2014. Dit heeft verzoekster ook gedaan, doch het beroep werd verworpen bij arrest nr. 181 710 van 2 februari 2017. Verzoekster toont op geen enkele concrete wijze aan dat er op dit vlak sindsdien sprake is van een gewijzigde situatie of van enig nieuw element. De Raad stelt vast dat naast de talrijke medische verslagen die werden gevoegd bij de aanvraag, ook enkele nieuwsbrieven over de prijs en beschikbaarheid van medicijnen en een rapport van Health Action Internationale getiteld "*life-saving insulin largely unaffordable*" werden voorgelegd. Daargelaten de vraag of deze informatie ook reeds eerder al werd voorgelegd door verzoekster bij de oorspronkelijke aanvraag van 3 september 2014, blijkt dat die stukken handelen over de behandelingsmogelijkheden van diabetes wereldwijd en niet specifiek betrekking hebben op Oekraïne. In de opgenomen statistieken worden bepaalde landen vermeld, doch niet Oekraïne. Uit het advies van 20 oktober 2014 dat aanleiding gaf tot de ongegrondheidsbeslissing, blijkt dat voor het onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige behandeling voor suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis de arts-adviseur gebruik heeft gemaakt van rapporten of informatie die wel specifiek van toepassing zijn op Oekraïne.

De Raad stelt aldus vast dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de gemachtigde op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de medische problematiek van suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 3 september 2014. Verzoekster kan aldus ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat een nieuw onderzoek in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf, zich opdroeg. Evenmin kan verzoekster bijgevolg worden gevolgd waar zij stelt dat opnieuw een standpunt diende te worden ingenomen over de gevolgen van een stopzetting van de behandeling of de evolutie van de gezondheidstoestand bij terugkeer naar het land van herkomst wat betreft de reeds gekende medische problematiek.

Verzoekster brengt vervolgens nog een betoog naar voor waarbij zij wezenlijk aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die in de beslissing van 21 oktober 2014 werd gemaakt in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag van 3 september 2014. Zij houdt vol dat een adequate behandeling in het herkomstland niet mogelijk is en zij aldaar niet kan terugkeren. Deze kritiek is evenwel niet dienstig in het kader van huidig beroep wat betreft de gekende medische problematiek van suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis, waarin de bevoegdheid van de Raad zich beperkt tot het nagaan of de gemachtigde al dan niet kon oordelen dat geen nieuwe elementen werden ingeroepen en besluiten tot de onontvankelijkheid van de thans voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

Verzoekster toont met het door haar geformuleerde pleidooi niet aan dat de gemachtigde ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen heeft bijgebracht in vergelijking met de eerdere aanvraag van 3 september 2014 om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangaande de suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis

Wat betreft de depressieve toestand van verzoekster stelt zij dat deze ook steeds erger wordt en de medische attesten dit ook duidelijk aantonen. Ook voor haar depressie zou ze zich niet kunnen laten behandelen in Oekraïne, onder meer omdat de oorzaak van haar depressie in Oekraïne zou gelegen zijn. Er zou sprake zijn van een gebrekkig en gedateerd onderzoek. De gepaste medische zorgverstrekking zou geenszins voorhanden zijn. De arts-adviseur zou nagelaten hebben een standpunt in te nemen over de gevolgen van de stopzetting van de behandeling of hoe de pathologie zou evolueren na terugkeer naar het herkomstland. Dienaangaande zou geen repliek terug te vinden zijn in de hier bestreden beslissing.

Zoals *supra* reeds gesteld is de arts-adviseur wel degelijk overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek van de rapporten die werden ingediend in het licht van haar depressie. Zoals de arts-adviseur heeft vastgesteld, heeft het attest van 12 oktober 2016 van psychiater H.H. het nog over een majeure depressie, terwijl het recentste uitgebreid verslag van 21 februari 2017 gewag maakt van het feit dat verzoekster haar medicatie geruime tijd niet heeft genomen wegens het verliezen van het voorschrift en gebrek aan attest. Verzoekster heeft aan de psychiater verteld zich beter te voelen en deze psychiater heeft het bij "diagnose" nog over een depressief syndroom. Wat betreft de behandeling schrijft de psychiater evenwel nog sertraline voor maar hij stelt zelf "*wegens vermoedelijk enige verbetering*". Ook in het standaard medisch getuigschrift van 21 februari 2017 antwoordt de psychiater op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties als de behandeling wordt stopgezet "*onduidelijk*".

Hieruit kan dus geenszins enige verergering worden afgeleid. Integendeel, er is sprake van een periode van verschillende maanden dat verzoekster geen medicatie nam, toch voelt ze zich volgens haar verklaringen bij de psychiater wat beter. Bijkomend stelt de Raad vast dat als reden voor het niet innemen van de medicatie, geenszins zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, een geldgebrek aan de basis lag, maar zij aan de psychiater verklaarde haar voorschrift verloren te hebben. Tot slot blijkt dat ook voor deze behandelende psychiater het belang van de medicatie sertraline sterk wordt gerelativeerd, nu hij spreekt van "*vermoedelijk enige verbetering*". Dit standpunt is niet wezenlijk verschillend van het standpunt van de arts-adviseur die het nut van medicatie bij een milde vorm zeer laag inschat en van oordeel is dat ondersteunende gesprekken en sociale contacten, die hier in België gezien de taalbarrière moeilijk liggen, veeleer aangewezen zijn. Verzoekster erkent dat ze weinig sociale contacten heeft in het verzoekschrift en de taalbarrière komt herhaaldelijk terug in de uitgebreide medische certificaten. Er blijkt ten overvloede geenszins dat verzoekster in België met de eventuele hulp van een tolk therapeutische begeleiding krijgt onder de vorm van gesprekken. Wat betreft het argument dat de depressie het gevolg zou zijn van de situatie in Oekraïne en bijgevolg ook een behandeling niet zou aangewezen zijn in Oekraïne, vindt deze gratuite bewering geen enkele steun in de attesten. Bovendien is dit geenszins aannemelijk aangezien verzoekster haar eerste medische verblijfsaanvraag reeds indiende in 2014, er nooit enigszins sprake was van een depressie, om dan voor het eerst in 2017 ook een psychische problematiek aan te halen. Indien er werkelijk een oorzakelijk verband aanwezig is met het ondergaan in Oekraïne, dan was deze problematiek redelijkerwijs al eerder aan de gemachtigde voorgelegd. Hoe dan ook kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de arts-adviseur bij de beoordeling van de medische situatie, hij kan enkel nagaan of de arts-adviseur op onzorgvuldige wijze of kennelijk onredelijke wijze zou te werk gegaan zijn indien het standpunt geen enkele steun zou vinden in de stukken van het dossier. Dit is *in casu* geenszins het geval.

Om de vermelde redenen in het advies, die de Raad niet kennelijk onredelijk acht en in lijn met de stukken, is de arts-adviseur dan ook van oordeel dat geen medicamenteuze behandeling noodzakelijk is en dat ook wanneer geen behandeling aanwezig is in het herkomstland verzoekster geen reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hiermee heeft de arts-adviseur dus wel degelijk onderzocht wat het gevolg is van een verwijdering voor de depressieve toestand van verzoekster of wat de gevolgen zouden zijn van de stopzetting van de behandeling. De Raad leest hierin evenmin als zou de arts-adviseur artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd hebben in de zin dat enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn, in aanmerking zouden zijn genomen. Verzoekster erkent zelf dat voor het bekomen van verblijf om medische redenen, de medische toestand een zekere ernst moet vertonen dermate dat er een reëel beletsel is voor de uitvoering van een verwijderingsmaatregel. *In casu* blijkt dat de arts-adviseur op basis van de voorgelegde attesten aangaande haar depressie op redelijke wijze het standpunt genegen is dat dit *in casu* niet aan de orde is.

Verzoekster toont met het door haar geformuleerde pleidooi niet aan dat de gemachtigde ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voor haar depressie.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde en de arts-adviseur beschikken.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Bovendien weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. In het kader van de ongegrondheidsbeslissing van 21 oktober 2014 werd door een arts-adviseur vastgesteld dat verzoekster kan reizen en dat een adequate behandeling voor haar suikerziekte, hypercholesterolemie en reumatische artritis beschikbaar en toegankelijk is in Oekraïne. Wat betreft de depressie kan geenszins worden vastgesteld dat bij afwezigheid van het medicijn dat verzoekster neemt zelfs volgens haar psychiater er sprake zou zijn van een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoekster zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2017, stelt verzoekster enkel dat om dezelfde redenen ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden. Nu de Raad geen gegrond middel heeft aanvaard tegen de eerste bestreden beslissing, kunnen de middelen evenmin aanleiding geven tot de vernietiging van het bestreden bevel.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES